

Double spanking ☺

Táto, když jsi byl malý, také jsi dostával výprask? Samozřejmě! A dědeček, když byl malý? Jistě! A pradědeček? Taky! Proč se ptáš? Rád bych se konečně dozvěděl kdo začal!

Autor vtipu neznámý ☺

Zvonění. Sotva jsem doběhl do třídy a rychle si strčil žvejkačku do pusy, aby ze mě nebyl cítit kouř. To je tak, když se kouří ve škole na záchodě....

Usedl jsem a najednou mi došlo. Matika a já nemám úkol. A navíc mě má uča dneska zkoušet a já nic neumím. To zas bude keců, ach jo ☹

Stará ošklivá s bradavicí na nose a potem páchnoucí ježibaba přiletěla do třídy. Tak alespoň mi připadala učitelka na matiku. V matice jsem slabý, no možná kdybych se učil doma. Ale ani to by mi asi nepomohlo. Ta zatracená baba si na mě zasedla a nedá mi pokoj.

„Tak si prohlédneme vaše domácí úkoly. Tak třeba pan Benda, vezmi si sešit a pojď k tabuli“. Přišoural jsem se ke stupínku a podal sešit. Ježibaba ho otevřela.

„To jsem si přesně myslela, úkol není ani zapsán. Dej mi žákovskou, máš to za pět a hned si tě vyzkouším“.

Začala mi diktovat rovnici o dvou neznámých. Samo že jsem nevěděl, takže druhá pětka. To si doma určitě zase něco vyslechnu... Šel jsem si sednout.

„Kráva jedna pitomá“ procedil jsem mezi zuby a nevšiml jsem si, že stála za mnou a slyšela to.

Opět jsem podal žákařdu a dostal poznámku přes půl stránky. Tohle doma nebude jen kázání, to zavání, že dostanu přes hubu od táty ☹.

Konečně zazvonilo a velká přestávka je tady. Jdu si s kamarády zapálit na záchod. Potřebuji se uklidnit. Kámoši mě litovali, jak mě to ta zkurvená matikářka pěkně zavařila. Dal jsem si ještě jedno cigáro a najednou jsme všichni ztuhli. Ozvalo se spláchnutí a z kabinky vylezl tělocvikář.

„Koukám, že pánové si tu dělají něco pro své zdraví, co?? Takže poslední hodinu, až budete mít se mnou tělocvik, si taky uděláte něco pro své zdraví. A po hodině se budete hlásit u mě v kabinetu se žákovskými. Můžete si vybrat buď poznámku a nebo alternativní trest. Navalte všechny cigáře sem, ale bleskově.“ Neochotně jsme mu je dali a on je spláchnul do záchodu. No lool taková škoda...

Najednou to uteklo a tělák byl tady. Učitel jako by nic. Klasická rozcvička a pak fotbálek. Šli jsme do sprch, jako by nic. „Snad zapomněl“ říkal jsem si. No ale nezapomněl. Když jsme byli na půl slevěný, vtrhnul do šatny: Nezapomněli jste na něco, pánové?? Ty žákovský“, řekl suše.

Josef se začal vytáčet a připomněl mu, že nám nabídl alternativní trest.

„Tak kdo nechce poznámku, šupem do tělocvičny“

Kluci se sebrali a šli. Mě se moc nechtělo, ale nechtěl jsem trhat partu, a tak jsem šel s nimi. Museli jsme nastoupit do pozoru. To byl teda pohled. Všichni jsme byli jen v trenkách a jen já měl ponožky.

Učitel si nás prohlížel. Dával nám výklad o škodlivosti kouření a přitom, jak se na nás díval, se mu zablýskalo v očích. Pomysleli jsme si, úchyl jeden.

Trest nám vyměřil: třicet koleček běhu po tělocvičně a padesátkrát zvednout lavici zavěšenou na žebřině.

Tak tohle ani omylem, pomyslel jsem si. Nebudu tady běhat před nějakým úchylem v trenkách a pak zvedat lavice. Je to pěkný voprz.

„A pan Benda si nesundá ponožky?“, ozvalo se.

„Ne! To ani omylem a běhat taky nebudu, jak nějaký debil“, drze jsem odpověděl

„No jak chceš“, pronesl tělocvikář

Šel jsem si sednout do šatny, že na kluky počkám. No a co nezjistím! Tělocvična zamčená. Jsme tu jak v pasti. A tak jsem si demonstrativně sednul na zem a trucoval. Kluci to odběhali a začali zvedat lavice. Po 20 zdvihu už nemohli a byli celí udejchaní, rudí a lesklí od potu. Všimnul jsme si, že Tomášovi, mému nejlepší kámošovi, začal pot stékat po zádech až do trenýrek. Měl je už celé promočené. Najednou jsem cítil takový divný tlak v rozkroku. Moc zvláštní.

Kluci s námahou dodělali 40 zdvihů a že už nemůžou.

Zbytek trestu jim učitel odpustil. Odemkl tělocvičnu a že můžou jít do sprch a pak domů s tím, aby si příště rozmysleli kouřit.

„No a pan Benda mi přinese žakovskou“, zaznělo prázdnou tělocvičnou.

A ve mně hrklo.

Ted' jsem si teprve uvědomil, že za jeden den dvě pětky, poznámka a ted' další. A ještě o kouření. To bude doma pěkněj cajmrsk. Z toho nevylezu se zdravou kůží. Zákaz počítače, televize, domácí vězení a možná i pořádný fackomet. A zrovna dnes je večer důležitá klanová online bitva v Call of Duty.

Podávám mu žakovskou a s pobavením se tam začel.

„Tak ono se nám dneska daří. Pětky, k tomu ještě poznámka a ted' další. No to budou rodiče doma rádi“. Pronesl s úsměvem na tváři.

„No a pane učiteli, nedalo by se to nějak udělat?? Bez té poznámky?? Víte, je toho za dnešek tak nějak moc. Samý průser“. Pronesl jsem smutně a s ještě smutnějším pohledem.

„To sis měl rozmyslet dřív“, s pobavením odpověděl.

„Prossím“, slzy už jsem měl na krajíčku.

„Dobře, tak si vyber. Buď poznámka nebo se tady ohneš a dostaneš pořádně na zadek, aby sis pamatoval, že kouřit se nemá.“. Řekl strašně důležitě.

Chvilí sem přemýšlel. Dvě pětky a poznámku doma nějak uhraju, ale poznámku za kouření? To by bylo horší.

„Dobře souhlasím. A jak hodně mi chcete nařezat“?? Zvědavě jsem pronesl.

„Aspoň dvacet ran“, řekl s určitým potěšením.

„Hmmm tak teda jo, no“. Nerad jsem odpověděl.

„Tak se ohni tady přes tu bednu“, řekl s podivným napětím v hlase.

Ohnul jsem se. Až ted' jsem si uvědomil, že jsem pořád v trenkách. No snad to nebude tolik bolet, jak doma od táty.

„Tak a jedem. Trenky dolů“. Zaznělo

Velmi neochotně jsem stáhl trenýrky až ke kotníkům. Cítil jsem takový divný pohled v zádech, ale raději jsem se ani neotočil.

A najednou rána až jsem se postavil a začal žmoulat zadek. Bolest tak hrozná, že mi hnala slzy do očí. Ohlídl jsem se a ten úchyl měl v ruce úzké švihadlo přeložené na 4 části.

„Tak si konečně vyber výprask nebo poznámku“, ostře pronesl.

Mlčky jsme se otočil a nechal ho pokračovat v bití. Rány byli sice o trochu menší než ta první, ale stejně dost citelně bolely.

V duchu jsem je počítal a cítil obrovskou palčivou stoupající bolest na zadku, která se po každé ráně dost citelně zvětšovala.

Tak a dvacet. Paráda! Mám to za sebou. Ale a on pokračoval dál v bití!!!

„Už dost, řeklo se dvaceeeet“! Zaječel jsem uplakaně.

„Dostaneš ještě pět za vzpurnost ty sráči“, zaznělo dost nesmlouvavě.

Přečkal jsem dalších pět a celý uszlzený se postavil a natáhl trenýrky.

„Tak a teď zmizni!! A ještě jednou tě uvidím s cigárem, tak to bude horší“, udýchaně pronesl a hodil švihadlo do rohu. Když jsem odcházel, všiml jsem si, že má v rozkroku mokrý flek.

Šel jsem do sprch. Svléknu trenky a kouknu na zadek. Byl úplně rudý a na pravé půlce na boku naskočilo jelítko.

Pustil jsem si na sebe pořádně horkou sprchu, namydil se a najednou zas takový tlak v břiše krásným pocitem v rozkroku. Kouknu, a on mi stojí. Rozhlídnul jsem se po sprchách. Nikdo nikde atak jsem začal onanovat. Když jsem vystříkl, sepal jsem vzrušením zadek. Zabolet, ale tak nějak hezky.

Přišel jsem domů a popadl mě najednou takový hlad. Sešel jsem do kuchyně. Byla tam tátova přítelkyně. Vlastně moje macecha, už osm let. Mamka mi umřela, když mi bylo pět.

Musím podotknout, že s ní moc dobře nevycházím. Ona není zlá, ale nějak moc mi k srdci nepřiřostla.

„Je něco k jídlu?“, ptám se.

Odpověděla mi, že v lednici je guláš a kolínka.

„Zase guláš jo. To neumíš nic lepšího“?? Drze procedím.

„Ty nechodíš na obědy ve škole“? Zeptala se.

„Nestarej se“, odsekl jsem.

A najednou ani nevím odkad' přilít pohlavek, až jsem se musel opřít o zed'. Ohlídl jsem se. Stál u mě táta. Nějak jsem si nevšiml, že přišel dřív.

„Co jsi drzý na Alici, neumíš slušně odpovědět“?? Zahřímá..

„Se omlouvám, mi dneska nechutnalo. Jsme měli zemlbábu“, zalhal jsem trochu.

„Dneska po mě nic nechtějte a nechodte mi do pokoje. Hraju online ligu“, pronesl jsem důležitě a zamířil do pokoje v domnění, že se vyhnu kontrole žákovské.

„A to jako oznamuješ nebo se ptáš, jestli můžeš?? Nějak jsem nepoznal rozdíl“!! Říká táta.

„To oznamuju“, řekl jsem vzpurně.

„Aha tak oznamuješ. Úkoly máš napsaný“? Začal táta a v tu chvíli jsem poznal, že jsem to docela přehnal.

„Jo jo, mám jsme žádný neměli“, zalhal jsem.

„Hmm, vy nemáte poslední dobou dost často žádný úkoly. Ukaž mi žákovskou. Dlouho jsi mi jí neukázal“ a tak trochu jízlivě si poposedl.

„Tatíj nechceš to nechat až na zítra?? Já musím jít trénovat“, zkusil jsem vykličkovat.

„Prosím!!!!!!!!!!!!!!“ táta se podíval pohledem, o kterém vím, že bych měl přestat diskutovat. Ach jo, šoural jsem si pro žákajdu do pokoje. To zas bude fackomet.

„Hlavně se nerozčiluj Míro“, zaslechl jsem z kuchyně Alici. Co se furt stará, ach jo.

Podal jsem žákovskou a čekal virvál. A taky že byl.

Nejdřív kázání o tom, že mám žákovskou roztrhanou a bez obalu. Fláknul mě s ní po hlavě.

„Ukaž mi zbylé učebnice“. Přinesl jsem batoh a on se začal přehrabovat, vyhazovat věci a že mám prý v batohu bordel. Najednou se v jeho ruce objevila krabička cigaret.

„Co to je!!! Ty kouříš!!!!??“

„Nene, to ne, já ne“, začal jsem koktat.

„To jsou cigára kámoše z devítky. Nechal je na lavičce. Jsem mu je zapomněl dát“, opět jsem zalhal.

Začal mi číchat k oblečení a musel jsem přinést bundu. Naštěstí všechno vyvětralo. Uff!! To jsem si oddych. No jenže pak nastal problém.

Začalo sčítání špatných známek a hlasité komentování poznámek. Když jsem prohodil, že tam mám jedničku z tělocviku, dostal jsem první facku, abych nebyl drzej.

Pak přiletěla další za známky.

„Co ta poznámka“?? Řekl ostře táta.

Jen jsem kuřknul, že si na mě zasedla a v tu ránu přiletěla další dávka fackometu.

„Máš zákaz počítače, televize, měsíční domácí vězení, denně budeš ukazovat žakovskou a Alice tě bude zkoušet z látky na příští den, jestli ses to naučil. A doma budeš makat, kamaráde!! Běda jestli uslyším nějakou stížnost. Samozřejmě, že zákazy platí od teď, tak že žádný hraní na počítači“.

„Tatí ale já to už slíbil v klanu“. Pomalu s brekem jsem prosil a přiletěla další facka.

„Něco jsem řekl, ne“??!! Nemělo to cenu. Sbalil jsem si učení do batohu a šel do pokoje.

Tam jsem se svlékl, lehl si na postel a přemýšlel, jak z toho ven. Na tu klanovou bitvu prostě musím. To bych byl za debila a mohli by mě klidně i vyloučit. Napadla mě spásná myšlenka. Zatnul jsem zuby a za skříní na chodbě jsem vzal rákosku a šel s ní za tátou do pracovny.

Otevřel jsem dveře. „Tatí můžeš na chvíli“? Poprosil jsem tiše.

„Co chceš“?? Sekl po mě táta pohledem od pracovního stolu.

„No tati, chtěl jsem ti navrhnout, víš, bych chtěl vyměnit trest“, nahodil jsem situaci.

„Pokračuj, pozorně ti naslouchám“. Pověděl se zájmem táta.

„No víš já“, soukal jsem ze sebe.

„Bych potřeboval mít dneska k dispozici ještě počítač. Kvůli té hře s klanem. Víš, moc bych chtěl, moc mi na tom záleží. A taky budu počítač potřebovat ke škole, abych se mohl učit. Tak sem si myslel, že, no víššš, přinesl jsem si rákosku no. Víš, kdybys mi radši spíš nařezal, než zákaz počítače“, opatrně jsem zkusil.

„To si ze mě děláš srandu??? Ty smrade!! Ty bys potřeboval na celý rok zákaz počítače a ještě k tomu pořádně nařezat každý den za to, co provádíš. Neexistuje nic takového“, řekl rázně táta.

„Tatí prosím“. Už jsem měl slzy v očích.

„Moc, moc prosím!! Já se zlepším, tatí“, a podával jsem rákosku.

„Ne, už jsem řek a běž si do svého pokoje“. Trval dál na svém.

„Tatínku, prosím, nařez mi. Jen mi neber počítač, prosím“. Prosil jsem, ale marně.

„Nee a zmiz mi z očí, než ti prodloužím zákaz a ještě dostaneš nařezáno!“, řekl dost tvrdě. Proto jsem raději se svěšenou hlavou odešel.☹

Najednou zvonek. Vykouknu a před domem Tomášova mamka. Jde asi za Alicí na kafe. Jsou to kámošky.

To jsem si ale jenom myslel, že to byla přátelská návštěva.

Co jsem nevěděl bylo to, že na Tomáše se doma provalilo, že kouří a že byl dnes kvůli tomu po škole. Ten magor řekl doma, že jsme museli za trest cvičit a že já dostal nárez od učitele. No a samo, že to hned za tepla donesla jeho máma k nám domů.

Na chvíli jsem si pustil počítač. Slyšel jsem, že si dole povídají, tak aspoň na chvíli.

Najednou se prudce otevřely dveře a do pokoje vtrhl táta s rákoskou v ruce.

„Co děláš u toho počítače?? Ty nebudeš poslouchat??“ a přetáhl mě rákoskou vzteky po nahých zádech.

„Auuu“ zakřičel jsem

„Za coo“?? Byl jsem z toho úplně v šoku. Taková rána a tak nějak v duchu jsem si říkal, že něco je špatně.

A také bylo.

„Stáhni si kalhoty“, zahřměl táta

„Proč tatí? Mě chceš bít?“, zoufale jsem kuřknul.

„Dělej, nebo to bude tanec“, řekl způsobem, o kterém se nedalo diskutovat.

Stáhnul jsem trenky a otočil se.

„Od čeho máš to jelito na zadku?“

„Jsem spadnul na schodech“. Pokus o zalhání nevyšel a dostal jsem ránu přes zadek rákoskou.

„Víš co mladej, ohni se tady přes to křeslo“. Řekl rázně.

Věděl jsem, že jde do tuhého

„Tatí, proč?? Co jsem udělal??“ Teď už jsem měl slzy na krajíčku.

„Ohni se, hned ti to povím“. Ohnul jsem se a zadek se mi vystrčil pro mě do té nejnejpříjemnější pozice.

„Ještě jednou. Od čeho máš to jelito a zbitý zadek??“ Zeptal se už docela hrozivě.

„Jsem spadnul na scho...“ Ani jsem to nedopověděl a přistála mi na zadku další rána, která dost citelně zasáhla právě to jelito od švihadla. Strašně to zabořilo, jako kdyby mě spálil žhavým železem.

„Bud' budeš mluvit pravdu nebo to z tebe vytluču“ a proložil to další ranou.

To už jsem měl dost.

„Jsem dostal od učitele tělocviku. Jsem si mohl vybrat, jestli poznámku nebo výprask. Jsem to nechtěl mít u tebe ještě horší“, s brekem jsem ze sebe vykoktal.

„Hm tak to se ti evidentně nepovedlo. Za cos dostal nařezáno?“

„No tatí, prosím, nechtěj to vědět, budeš akorát moc naštvanej. Já už to nikdy neudělám, prosím“. Úpěnlivě jsem prosil.

„Okamžitě mně řekni, za co si dostal!!!“. Strašně zakřičel.

„Jsem kouřil ve škole na záchodě“, zakuřkal jsem.

„Aha!! Takže ty cigára nebyli kámoše, ale tvoje. Ty jsi mi normálně lhal do očí. Dělal jsi ze mě normálního vola. To sis myslel, že se nedozvím pravdu, i kdyby to trvalo nějakou dobu? Co to má být tohle?? Tak nejen, že teď dostaneš nařezáno, ale prodlužuji ti tresty, cos dostal o dalších 14 dní.“ a s velkou vážností poklepal v ruce s rákoskou.

„Tatí to nee, prosím, to není fér“. Postavil jsem se a zaúpěl s brekem.

„Co není fér?? Co ty si vůbec o sobě myslíš?? Neučíš se, ve škole samý průser, kouříš, lžeš na Alici jsi drzý, doma nic neděláš, v pokoji bordel, jak v tanku a ničeho si nevážíš. Tak tole teda mladej ne, to skončilo!!!!“

Prudce mě ohnul přes křeslo a začal mě bít.

„Tatí, do modřin nee!! To moc bolí! Já už dneska jednou dostal, prosssíím“, prosil jsem jak, nikdy před tím.

Ale bylo to zbytečný. Jedna rána za druhou mířila na už tak sešviháný zadek od učitele a se slovy:

„To sis měl rozmyslet dřív! Máš všechno co chceš a ty takhle budeš oplácet?! No počkej, já ti ukážu“!!

Připadalo mi, že se zvýšila intenzita ran a i jejich frekvence. Už jsem to nemohl vydržet.

Začal jsem se kroutit a prosit. Když jsem dostal znovu do jelita od švihadla, zakřičel jsem, postavil se a začal žadonit o odpuštění. Bohužel byl táta neoblomný. Musel jsem se zpátky ohnout. Rukou mě přidržel a začal opět s výpraskem.

Bil mě opravdu pořádně. Několikrát jsem dostal i přes nahá stehna a to jsem se bolestí opět postavil, ale hned vzápětí mě táta vrátil do původní polohy a pokračoval v bití.

Když přestal, byl jsem totálně na dně. Zadek se mi samovolně klepal. Sotva jsem se udržel na nohou. Byl jsem vyplakaný a nemohl jsem ani mluvit, ani popadnout dech. Táta to viděl, a tak mi dal ještě facku, abych se vzpamatoval.

„Tak!! Je ti doufám jasný, za co a proč jsi dostal“?? Už klidně pronesl.

„Hmmm vím no“, zavzlykal jsem.

„Takže rozvrh na příštích pět týdnů víš! Tvoje nepřístojné chování jsme si teď vyřídili. Běž se osprchovat a do hodiny bude uklizený tenhle bordel, co máš v pokoji!! Přijdu si to zkontrolovat!! A nepřej si mě, jestli to nebude uklizený“, řekl výhruzně a odešel.

Natáhl jsem si trenýrky a došoupal se do koupelny. V zrcadle byl zadek až hrůza povědět.

Nateklý, zbitý, jelita po celém zadku a na pravé pülce z jednoho jelita prosakovala krev, až jsem se z toho znovu rozbřečel.

To byl dneska teda cajmrsk. To radši budu spát na břicho, pomyslel jsem si.

Osprchoval jsem, se natáhl si volné trenky na spaní a šel do pokoje uklízet.

Byl jsem tak unavený. Na chvíli si lehnu a pak to uklidím, pomyslel jsem si.

Lehnul jsem si do postele na břicho, no a co myslíte?? Já usnul.

Probudilo mě bouchnutí dveří. Otevřu oči a tam táta se zlostným pohledem.

Uvědomil jsem si, že v pokoji pořád ještě strašlivý nepořádek.

„Tatíííí, já se omlouvám. Jsem usnul, já si ten pokoj hned uklidím. Nebij mě už, prosím“, zasténal jsem.

Táta ke mně přišel, sedl si ke mně na postel a muselo mu být jasné, že už toho mám za dnešek akorát tak dost.

Chvíli na mě smutně koukal, jak mi tečou slzy a pak mě pohladil po vlasech a pronesl:

„Víš Míšo, mě moc mrzí, že jsem tě tak hodně zbil. Mě to bolelo možná víc než tebe!! Ale musíš si uvědomit že, jsem to nedělal proto, že jsem ti chtěl ublížit, ale proto, že tě mám moc rád a chci, aby z tebe byl slušný člověk. Časem to snad pochopíš“, řekl pohnutým hlasem.

„A teď už spi!! Pokoj si uklidíš zítra“, pohladil mě znovu po vlasech a dal mi pusku na tvář.

„Dobrou Míšo“, řekl smutně.

„Dobrou. Mám tě rád táto“, pronesl jsem sem.

„Já tebe taky, ty lumpe!! A už, prosím, nezlob“ a s lesklýma očima zavřel dveře.

Usínal jsem na břicho, zbitý a s vyhlídkou víc jak měsíčním domácím vězením. Ale přitom tak nějak s dobrým pocitem, že mě má táta přesto všechno moc rád.

www.spankboy.cz